

Hidden Bodies | Copyright © 2015 by Caroline Kepnes

Published in agreement with
Alloy Entertainment, LLC

Copyright © 2019 Herg Benet, pentru prezenta ediție

Această carte este o operă de ficțiune. Orice asemănare cu locuri sau personaje reale este întâmplătoare sau presupune o intenție artistică. Această carte este protejată de legea drepturilor de autor. Te rugăm să nu reproducă textul fără acordul expres al editurii, indiferent de suportul fizic sau electronic, în afara limitelor legale de citare pentru utilizarea în recenzii sau în contexte de promovare. Sprijină și tu creativitatea. Îți mulțumim.

EDITURA HERG BENET

Str. Brațului nr. 20, sector 2, București, România
www.hergbenet.ro
carte@hergbenet.ro

Concept grafic: The Spartan Bureau
Foto copertă: © artifirsov | Adobe®

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
KEPNES, CAROLINE

Corpuri ascunse / Caroline Kepnes ; trad. din lb. engleză
de Anca Zaharia. - București : Editura Herg Benet, 2019
ISBN 978-606-763-217-0

I. Zaharia, Anca (trad.)

821.111

Tipărit la ArtPrint

Caroline Kepnes

CORPURI ASCUNSE

Traducere din limba engleză de
ANCA ZAHARIA

P A S S P O R T
H E R G B E N E T

2019

1

CUMPĂR violete pentru Amy. Nu trandafiri. Trandafirii sunt pentru oamenii care au făcut ceva greșit. De data asta, totuși, am făcut totul bine. Sunt un iubit bun. Am ales bine. Amy Adam trăiește în prezent, nu în computer.

— Violetele sunt floarea statului Rhode Island, îi spun tipului care îmi împachetează florile.

Mâinile lui neglijente, murdare, ating în treacăt petalele, petalele mele. *New York Futut*.

— Pe bune? chicotește. În fiecare zi învеțи câte ceva nou.

Plătesc numerar și ies cu violetele mele în East Seventh Street. E cald pentru luna mai și simt miroslul florilor. *Rhode Island*. Am fost în Rhode Island. Iarna trecută am fost în Little Compton. Îndrăgostit lulea, eram siderat că iubita mea – odihnește-te în pace, Guinevere Beck – era în pericol din cauza prietenei ei instabile emoțional – odihnește-te în pace, Peach Salinger.

Cineva mă claxonează și eu îmi cer scuze. Îmi dau seama când ceva e vina mea și, când te arunci pe trecere pe culoare intermitentă, e vina ta.

Cum a fost vina mea și iarna trecută. Mi-am revăzut mental greșeala de zeci de ori pe zi. Cum mă ascundeam în dulapul de la etajul casei familiei Salinger. Cum a fost nevoie să mă piș, dar nu aveam unde. Așa că am făcut-o

Din acea zi, sunt un alt om. Nu te poți întoarce ca să schimbi trecutul, dar poți merge înainte, devenind o persoană care își amintește. Acum sunt dedicat detaliilor. De exemplu, îmi aduc aminte cu precizie totală momentul în care Amy Kendall Adam s-a întors la Mooney Rare and Used și în viața mea. Îi văd zâmbetul, părul ciufulit (blond) și CV-ul ei (minciuni). Asta a fost acum cinci luni și atunci susținea că își caută de lucru, dar știi și eu, cum o știi și tu, că de fapt mă căuta pe mine. Am angajat-o, iar a doua zi a venit la timp, cu un caiet cu spiră și o listă de cărți rare pe care voia să le vadă. Avea o caserolă din sticlă cu *superfructe* și mi-a spus că acestea te ajută să trăiești o eternitate. I-am spus că nimeni nu trăiește atât și ea a râs. Râdea frumos, cu ușurință. Și avea și mănuși de latex.

Am ridicat una.

— Ce sunt astea?

— Ca să nu fac rău cărților, mi-a explicat.

— Am nevoie de tine în față, am contracarat. E un loc de muncă obișnuit, în mare parte reumpli rafturile, ai grija de casă.

— Bine, mi-a spus. Dar știai că există exemplare din *Alice în Țara Minunilor* care valorează peste un milion de dolari?

Am râs.

— Nu-mi place că-ți frâng inima, dar nu avem nicio *Alice* jos.

— Jos? a întrebat. Acolo țineți cărțile speciale?

Am vrut să-i pun mâna pe spate și să o conduc jos, în cușcă, acolo unde cărțile speciale sunt restaurate, puse în

cutii, salvate. Am vrut să o dezbrac și să ne încuiem acolo și să o am. Dar aveam răbdare. I-am dat un W-9¹ și un pix.

— Știi, aş putea merge cu tine la vânzările din curți, să căutăm cărți vechi, a spus. Niciodată nu știi ce găsești la vânzările din curți.

Am zâmbit.

— Doar dacă promiți să nu mai spui *vânzare din curți*.

Amy a zâmbit. Din punctul ei de vedere, dacă avea să lucreze aici, voia să își pună amprenta. Voia să mergem la vânzări de proprietăți și să vânăm bibliotecile care se goleau și să ne îngrijesc mâinile în cutiile goale de pe stradă. Voia să muncim împreună și aşa ajungi să cunoşti pe cineva atât de repede, atât de bine. Intrați împreună în încăperi goale, mucegăite, și ieșiți în fugă la aer curat și râdeți și sunteți de acord că singurul lucru rămas de făcut este să luati ceva de băut. Am devenit o echipă.

O bătrâna care își împinge cadrul cu care merge mă privește. Eu zâmbesc. Arată spre violete.

— Ești băiat bun.

Sunt. Îi mulțumesc și-mi văd de drum.

Eu și cu Amy am început să ne vedem cu câteva luni în urmă, după ce am fost în Upper East Side, în atelierul unui tip mort. M-a tras de reverul jachetei albastre pe care mi-o cumpărase – cu cinci dolari – dintr-un garaj. Negocia să dau șapte sute pe o ediție semnată, dar învechită, de *Parada de Paște*.

— Amy, am șoptit. Yates nu e căutat acum și nu

1. Formular care se completează ca o cerere pentru numărul de identificare și certificare a plătitorului de taxe, astfel încât informațiile necesare plătitorului de venit pe anul respectiv să ajungă la acesta; nu se trimite la stat, odată cu celelalte acte de angajare, ci se folosesc strict în scopuri de efectuare a plășilor (n.tr.)

— Dar îl ador, a implorat. Cartea asta e totul pentru mine.

Așa-s femeile. Emotive. Nu poți face afaceri aşa, dar nici nu te poți uita la Amy, cu ochii ei mari și albaștri și cu părul blond lung ca dintr-un cântec de la Guns N' Roses și să-i spui *nu*.

— Ce pot să fac ca să te răzgândești? s-a milogit.

O oră mai târziu, eu eram proprietarul unei *Parade de Paște* supraevaluate și Amy îmi sugea pula în baia celor de la Starbucks în Midtown și toată chestia asta era mult mai romantică decât sună pentru că *ne plăceam* unul pe celălalt. Aia nu era o muie, prieteni, era o *felație*. S-a ridicat și eu i-am tras în jos blugii masculini și m-am oprit brusc. Știam că nu-i plăcea să se epileze; picioarele îi erau adesea țepoase și ține mult la *economisirea apei*. Dar nu mă așteptam la un tufiș. M-a sărutat.

— Bun-venit în junglă.

De asta zâmbesc mergând și asta înseamnă fericirea. Eu și cu Amy suntem mai sexy decât Bob Dylan și Suze Rotolo pe coperta *The Freewheelin'* și suntem mai desepteți decât Tom Cruise și Penelope Cruz în *Vanilla Sky*. Avem un proiect: strângem exemplare din *Complexul lui Portnoy*. E una dintre cărțile noastre preferate și o recităm împreună. Ea și-a subliniat paragrafele favorite cu un marker și eu i-am cerut să folosească ceva mai delicat.

— Eu nu-s delicată, mi-a spus. Urăsc ce e delicat.

Amy e fata-marker, e pasionată. Iubește în draci *Complexul lui Portnoy* și eu vreau să dețin la subsol toate exemplarele galben închis apărute vreodată, astfel încât doar eu și cu Amy să le putem atinge. Nu am voie să am stoc prea mare la un titlu, dar îmi place să o fut pe Amy lângă peretele nostru

cu cărți galbene. Philip Roth ar fi de acord. A râs când i-am spus și ei asta și a zis că ar trebui să-i trimitem o scrisoare scriitorului. Ce imaginație are, ce inimă!

Îmi sună telefonul. De la Gleason Brothers Electricians, pentru dezumidificator, dar mai poate aștepta. Am un e-mail de la BuzzFeed despre o listă cu ceva *librării indie faine*, dar și asta poate să aștepte. Totul poate fi pus în așteptare când ai parte de iubire în viața ta. Când poți să mergi pe stradă, pur și simplu, imaginându-ți fata pe care o iubești goală pe un munte de *Complexe*.

Ajung la Mooney Books și clopoțelul de la intrare sună când deschid ușa. Amy își încrușează brațele și mă privește și poate că e alergică la flori. Poate că violetele-s de căcat.

— Ce s-a întâmplat? întreb și sper că nu e ăsta începutul sfârșitului, când fata devine o javră, când miroslul de mașină nouă se evaporă.

— Flori? întrebă. Știi ce-mi doresc mai mult decât florile?

Dau din cap.

— Chei, răspunde. Tocmai a fost aici un tip și i-aș fi putut vinde Yates-ul, dar nu i l-am putut arăta pentru că nu am *chei*.

Pun florile pe tejghea.

— Mai încet. I-ai luat numărul de telefon?

— Joe, spune bătând din picior. Iubesc afacerea asta. Și știi că-s o fată proastă și n-ar trebui să-ți spun cât de implicată mă simt. Dar te rog. Vreau cheile.

Nu spun nimic. Trebuie să memorez totul, să pun totul la păstrare sub lacăt, zumzetul încet al muzicii – *Sweet Virginia*, de la Rolling Stones, unul dintre favoritele mele – și modul în care cade lumina acum. Nu încui ușa.

Nu întorc semnul cu DESCHIS. Trec de cealaltă parte a tejhelei și o iau în brațe, o strâng și o sărut, iar ea mă sărută înapoi.

NICIODATĂ nu am dat cuiva o cheie. Dar aşa trebuie să se întâmple. Viața trebuie să se extindă. Patul trebuie să fie destul de mare, încât să mai încapă și altcineva și, atunci când apare acel cineva, e treaba ta să primești în pat acea persoană. Îmi trăiesc viitorul. Plătesc mai mult ca să primesc chei personalizate, roz și cu floricele. și când pun chestiile astea metalice roz în palma lui Amy, ea le sărută.

— Știi că e uriaș acest gest, spune. Îți mulțumesc, Joe. Le voi păzi cu prețul vietii.

În acea seară vine la mine și ne uităm la unul dintre filmele ei cretine – *Cocktail*, aia e, nimeni nu-i perfect – și facem sex, comandăm pizza și se strică aerul condiționat.

— Să sunăm pe cineva? întrebă ea.

— Dă-l în pulă, spun. Mâine e Ziua Eroilor.

Zâmbesc și o întuiesc la pământ și picioarele ei nerase le zgârie pe ale mele și de-acum sunt deja obișnuit cu asta. Îmi place. Își linge buzele.

— Ce pui la cale, Joe?

— Du-te acasă și fă-ți bagajul, spun. Am de gând să închiriez o Corvette mică și roșie și să plecăm de aici.

— Ești nebun, zice. Și unde mergem noi în această Corvette mică și roșie?

O mușc de gât.

— O să vezi.

— Mă răpești? întrebă.

Și dacă asta e ceea ce își dorește, atunci da.

— Ai două ore la dispoziție. Du-te și fă-ți bagajul.

2

SE EPILASE; știam că poate. Și eu m-am ținut de cuvânt. Chiar am închiriat o decapotabilă roșie. Suntem *genul ăla de figuranți* și trecem prin partea împădurită din Rhode Island. Suntem cel mai rău coșmar al tău. Suntem fericiți. Nu avem nevoie de tine, oricine ai fi. Ne doare-n pulă de tine, de ce crezi despre noi, de ce ne-ai făcut. Eu sunt la volan și Amy e iubita ideală și asta e prima vacanță împreună. În sfârșit. Am parte de iubire.

Prelata e coborâtă și cântăm împreună *Goodbye Yellow Brick Road*. Eu am ales acest cântec deoarece îmi iau revanșă pentru toate lucrurile frumoase din lume care au fost corupte de iubita mea, bolnavă, în mod tragic, Guinevere Beck. (Acum îmi dau seama că suferea de tulburare de personalitate borderline. Nu ai cum să repari aşa ceva.) Beck și prietenele ei groaznice au stricat atât de multe lucruri pentru mine. Nu mai puteam merge nicăieri în New York fără să mă gândesc la Beck. Crezusem că nu aveam să-l mai ascult niciodată pe Elton John pentru că muzica lui se auzea când am omorât-o pe Peach.

Amy mă atinge pe umăr și-mi arată un șoim pe cer. Zâmbesc. Nu e genul de idioată care trebuie să dea mai încet muzica pentru a discuta despre pasăre și aprofundeze subiectul. Doamne, faină e. Dar indiferent cât de

frumos e totul, adevărul e mereu acolo:
Respect pentru oameni și cărți
Am uitat să iau cana.

Fututa aia de cană mă bântuie. Și înțeleg că există consecințe. Nu sunt unic; a fi în viață presupune și o cană cu urină undeva, acolo. Dar nu mă pot ierta pentru că am dat-o în bară, ca o găgică care „uită“ un cardigan după o aventură de o noapte. Cana aia e o tâmpenie. O greșeală. Dovada că nu sunt perfect, deși de obicei sunt atât de precis, de atent. N-am făcut un plan ca să iau cana de acolo, dar Amy mă face să-mi doresc să-l fi făcut. Vreau ca lumea să fie curată pentru noi, curată ca după produsele Lysol.

Acum îmi oferă ochelarii ei de soare:

— Conduci, spune. Ai mai multă nevoie de ei decât mine.

Ea e anti-Beck; ei îi pasă de mine.

— Merci, Ame.

Mă sărută pe obraz și viața e un vis de om bolnav și mă întreb dacă nu-s în comă, dacă nu e totul doar halucinație. Iubirea îți fute viziunea și eu n-am ură în inimă. Amy o îndepărtează pe toată, vindecătoarea mea, frumusețea mea anestezică. În trecut aveam tendință de a fi pasional; se poate chiar spune obsedat. Beck era atât de praf încât, pentru a putea avea grija de ea, a trebuit să o urmăresc acasă și să-i sparg e-mail-ul și să-mi fac griji despre Facebook-ul și Twitter-ul ei, despre mesajele scrise non-stop, toate contradicțiile, minciunile. Cu ea am făcut o alegere proastă și am suferit urmările. Mi-am învățat lecția. Cu Amy funcționează pentru că nu o pot urmări pe internet. Fii atent: nu există acolo. Nu are Facebook, Twitter, Instagram, nici măcar adresă de e-mail. Folosește cartele preplătite și trebuie să îi salvez

numărul nou la fiecare săptămâni. E perechea perfectă, perechea mea perfectă.

Prima dată, când mi-a spus, am fost consternat și am judecat-o un pic. Cine pula mea nu-i pe net? Era o nebună pretențioasă? Mințea?

— Si cecurile de plată? am întrebat. Trebuie să ai cont bancar.

— Am o prietenă în Queens, mi-a răspuns. Scriu cecurile pe numele ei și ea îmi dă numerar. Mulți dintre noi se ajută de ea. E cea mai bună.

— Noi?

— Noi, ăștia care nu suntem pe net. Doar nu sunt singura.

Curvele se vor imaculate ca fulgii de zăpadă. Vor să le spui cum nimeni pe lumea asta nu se compară cu ele (Scuze, Prince). Atâția monstruleți avizi de faimă pe Instagram – uită-te și la mine, cum pun gem pe pâine! –, iar eu am găsit pe cineva diferit. Amy nu încearcă să iasă în evidență. Eu nu stau singur, frunzăriind printre actualizările ei de stare, regăsindu-mă în fotografii înșelătoare cu fericire prefăcută. Când sunt cu ea, sunt cu ea, iar când pleacă, se duce exact acolo unde zice că se duce.

(Sigur că am urmărit-o și mă uit ocazional în telefonul ei. Trebuie să știu că nu mă minte.)

— Cred că simt miroslul sării în aer, spune Amy.

— Nu încă, îi spun. Încă vreo câteva minute.

Dă din cap. Nu intră în dispută pentru căcături stupide. Nu e Beck cea furioasă. Bolnava aia i-a mințit pe oamenii de care era cea mai apropiată – eu, Peach, futuřii ăia de colegi *scriitori* de la școală. Mi-a spus că tatăl ei murise. (Ba nu.) Mi-a spus că ura *Magnolia* doar pentru că nici lui Peach nu-i plăcea. (Mințea, i-am citit e-mail-ul.)

Amy e o fată drăguță și fetele drăguțe îi mint pe străini ca să fie politicoase, nu pe cei dragi. Chiar și acum, poartă un maieu ros de la URI. Ea nu a mers la URI; nu a studiat nicăieri. Dar poartă mereu un tricou de la ceva universitate. Și-a luat unul cu Brown pentru mine, doar pentru vacanța asta.

— Le putem spune oamenilor că eu sunt studenta și tu ești profesorul, a chicotit. Profesorul *căsătorit*.

Dă de aceste tricouri la magazinele de caritate din tot orașul. Pieptul ei strigă mereu *Hai, Tigers! Statul Arizona! PITT*. Mă ascund după cărți și trag cu urechea când oamenii vin în librărie și încearcă să stabilească o conexiune cu ea — *Ai studiat la Princeton? Ai fost la UMass? Studiezi la NYU?* — și ea mereu răspunde *da*. E drăguță cu femeile, iar pe tipi îi lasă să credă că au o șansă. (N-au.) Îi plac conversațiile. Îi plac poveștile, mica mea antropoloagă, ascultătoarea mea.

Ne apropiem de drumul care ne duce spre Little Compton și chiar când mă gândesc că viața nu poate fi mai bună de-atât, văd faruri de poliție. Un polițist vine spre noi. Cu viteză. Are luminile pornite și sirenele țiuie și muzica a dispărut. Frânează și încerc să-mi stăpânească tremurul picioarelor.

— Ce pula mea? întreabă Amy. Nici măcar nu aveai viteză.

— Nu cred că aveam, spun cu ochii în oglinda retrovizoare, la polițistul care deschide portiera.

Amy se întoarce spre mine.

— Ce ai făcut?

Ce am făcut? Mi-am omorât fosta iubită, pe Guinevere Beck. I-am îngropat trupul în nordul statului New York și apoi i-am înscenat totul terapeutului ei, dr. Nicky

Angevine. Înainte de asta, am strangulat-o pe prietena ei, Peach Salinger. Am omorât-o la mai puțin de cinci mile futute distanță de-aici, pe plaja de lângă casa familiei ei, și-am făcut ca totul să pară o sinucidere. Am scăpat și de un căcat pasionat de ape cu bule, dependent de droguri, pe nume Benji Keyes. Corpul său ars e în boxa lui, dar familia crede că a murit de supradoză. Ah, încă ceva. Prima fată pe care am iubit-o vreodată, Candace. Am băgat-o în mare. Nimici nu știe că am făcut ceva dintre toate acestea, aşa că e mai mult gen întrebare de tipul „dacă un copac cade în pădure...“.

— Habar n-am, răspund, și totul pare un nenorocit de coșmar.

Amy scotocește pe lângă cutia de mănuși pentru formularul de închiriere, îl scoate și-l deschide. Ofițerul Thomas Jenks nu își dă jos ochelarii de soare. Are umerii rotunzi și uniforma îi e un pic prea mare.

— Permisul și talonul, spune.

Ochii i se opresc pe pieptul meu, pe cuvântul BROWN.

— Vă întoarceți la școală?

— Mergem doar până-n Little Compton, răspund, apoi continuu. La un moment dat. Nu ne grăbim.

Nu observă tonul meu pasiv-agresiv. În pula mea, nu aveam viteză și nu-s vreun căcat de la Brown și, uite, eu de asta nu port tricouri de la universități. Îmi analizează permisul de conducere emis în New York. Trece un secol, apoi încă unul.

Amy tușește.

— Domnule polițist, ce am făcut?

Ofițerul Jenks se uită la ea, apoi la mine.

— Nu ati semnalizat când ati schimbat direcția de mers.